Evocări

L-AM CUNOSCUT PE DUMITRU MAIER...

Intr-una din sălile Muzeului de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România se află fotografia muncitorului Dumitru Maier, participant la grevele ceferiștilor din București, căzut eroic — sub gloanțele jandarmilor — în dimineața zilei de 16 februarie 1933, la Griviția...

Puțini sînt cei care, privind cu pioșenie chipul tînărului muncitor devotat cauzei proletariatului, știu că Dumitru Maier — „Mitru", cum îi ziceau prietenii — a fost un mare sportiv, campion național de lupte greco-romane, la categoria semimijlocie.

Plecat din comuna Gilău, unde s-a născut în 1906, fiu de

țăran din Țara Moților, Dumitru Maier a rămas orfan de tată de timpuriu, trebuind să învețe o meserie, cea de tăietor de pile, pentru a putea să supraviețuiască condițiilor materiale extrem de precare. Continuînd să locuiască la Gilău, „Mitru" se deplasa zilnic la Cluj, cale de 12 km, luînd parte, alături de alți tineri muncitori, la exercițiile și demonstrațiile de gimnastică inițiate de Asociația sportivă a angajaților economiști. În anul 1928, împreună cu prietenii săi Ioan Micu și Francisc Györkös, începe să practice luptele în cadrul Clubului Sportiv Muncitoresc Cluj, dovedind reale calități pentru această disciplină sportivă.

Perseverența și seriozitatea cu care Dumitru Maier știa să învingă greutățile vieții l-au ajutat să progreseze rapid pe saltelele de lupte, unde a început să cunoască primele succese. Antrenîndu-se cu pasiune, folosind pentru condiție fizică cei... 24 de km dintre Gilău și Cluj pe care-i parcurgea, zilnic, pe jos, Dumitru Maier și-a întrecut rînd pe rînd toți partenerii și — în 1931 — a cîștigat titlul de campion național la lupte greco-romane, categoria semimijlocie.

La sfîrșitul anului următor, a plecat la București, transferîndu-se la Atelierele Griviția, unde ființa un important nucleu al clasei muncitoare comuniste.

Căzut la datorie, sub gloanțele ucigașe ale jandarmilor, în dimineața zilei de 16 februarie 1933, Dumitru Maier a rămas viu în amintirea colegilor de muncă și de sport, participanții la campionatele naționale de lupte din 1934 păstrînd un moment de reculegere în memoria celui ce fusese campionul „semimijlocilor" cu trei ani înainte...

Iată, se împlinesc zilele acestea patru decenii de la moartea eroică a muncitorului și sportivului Dumitru Maier, a cărui figură va rămîne veșnic întipărită în inimile celor care l-au cunoscut și au trăit alături de el, între care și

ALBIN MORARIU
maestru emerit al sportului

Sportul Magazin

CEL MAI FRUMOS TROFEU

Era începutul lui februarie, Lună blîndă, cu zăpadă mai puțină ca în alți ani, la vremea aceea și cu abia o urmă de ger. Dar vulpile ignorează mersul vremii și nuntesc strict după calendar. Știam cu toții, noi cei trei amici, că la vremea asta poți întîlni pe cîmpie, dar mai ales la dealuri, cortegii de nuntă vulpească: o vulpe după care aleargă, nebuni, doi sau trei vulpoi...

Și am plecat toți trei, spre un asemenea loc. Trenul ne-a lăsat, în zori, într-o haltă feroviară, în care n-a mai coborît nimeni, în afară de noi. Cum cunoașteți cît de cît locurile, și cum eram și cel mai bătrîn vînător, am fost ales, pe loc, organizator de vînătoare. Mi-am luat rolul în serios și, după ce am călcat doi-trei kilometri, le-am expus „planul de bătaie"; eu merg drept înainte spre pădurica din față; pornesc peste un sfert de oră; voi mergeți spre stînga și dreapta, după care schimbați unghiul de marș cu 90 de grade — direcția pădurica. Folosiți chemătorile cu opriri, din loc în loc, cu așteptări de cel puțin un sfert de oră; nu vă grăbiți să trageți; numai dacă vă vine vulpea la 35—40 de metri apăsați pe trăgaci. Nu „chemați" decît de două-trei ori... Întîlnirea, la cantonul silvic de la fîntîna cu ciutură, cam pe la ora douăsprezece. În caz că se întîmplă ceva grav și e nevoie de ajutor — două focuri trase la interval de o secundă...

Și, cu aceasta „instructajul" era sfîrșit. Au plecat. Am rămas pe loc un sfert de oră cu gîndul la felul cum știu ei să „cheme" vulpile și cu șansele de a le înșela. N. I. imită foarte bine și numai din gură, țiuitul șoarecelui; B. P. se folosește binișor de o sticlă goală pe care trece apăsat un dop de plută — cam cu același rezultat în ceea ce privește sunetul; eu am o „chemătoare" din material plastic, cu care imit ușor vaietul iepurelui rănit...

★

Sfertul de oră a trecut. Am pornit. Ajuns la marginea pădurii, am emis cîteva vaiete de iepure rănit. Am așteptat cîteva minute, dar nu s-a întîmplat nimic. Am mai călcat, transpirînd bine (zăpada în pădure era mare), cîteva sute de metri și am chemat iarăși. N-am așteptat nici cinci minute și am văzut, fluturînd, pe deasupra tufelor mărunte, o coadă frumoasă și roșcată. A apărut în curînd și cumătra. Pășea repede și mărunt, cu botul mirosind urmele de pe zăpada proaspătă. Ca să-i acord totuși o oarecare șansă, am slobozit un „pst!". Vulpea s-a oprit, m-a văzut, dar a sărit prea tîrziu. Un glonțișor de 5,6 mm a oprit-o pentru totdeauna... Avea o blană roșie ca focul, cu spicul părului roz.

Trecuse bine de amiază cînd ne-am revăzut toți trei, la cantonul silvic. Eram roșii în obraz și osteniți. Călcasem pe puțin cîte 15 km prin zăpadă. N. I. era și mai ostenit, fiindcă trîrse după el două vulpi. Și B. P. aducea în spinare o vulpe. Cum a ajuns la cantonul silvic, m-a apostrofat: „Bre! vînătoarea asta cere condiție fizică! Să umbli atîția kilometri prin asemenea zăpadă, nu-i joacă!"

— Bine! Faci antrenament trei săptămîni și după asta venim din nou... îi răspund.

— A, nu — nu! Venim și duminica viitoare! a sărit el, răsuflînd greu...

★

— E cel mai frumos trofeu pe care-l duci tu, de la vînătorile tale... mi-a spus consoarta, cînd am ajuns acasă.

— Dar am trofee de cerb, de urs, încerc eu contrariat.

— Nu! Asta e cel mai frumos!...

— Ah! Da. Se „poartă" vulpe, m-am dumirit și m-am întristat; și trofeele vînătorești sînt apreciate în raport cu moda?

Ilie CÂRCIU

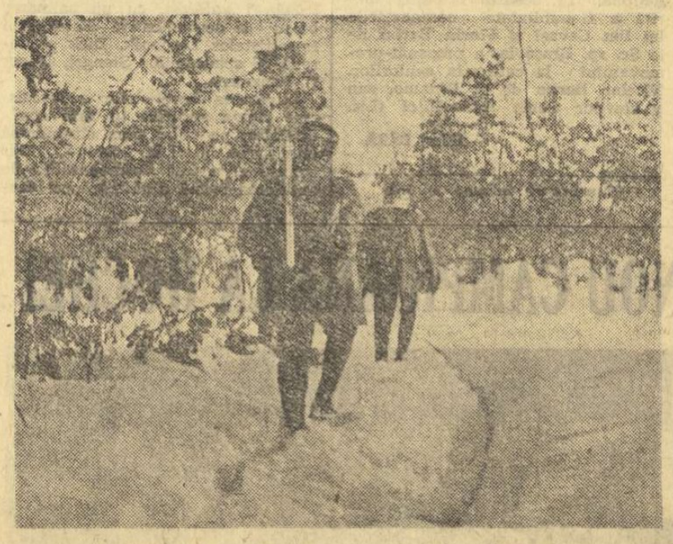

„Duelul" sau „dialogul" performanțelor... continuă

Dacă ar fi vorba să se scrie o istorie a scrimei mondiale, sînt sigur că un capitol ar fi rezervat la doi mari sportivi: Olga Szabo și Jerzy Pawlowski. Și aceasta nu datorită numai performanțelor obținute de cei doi, fiindcă asemenea performanțe au realizat și alții, poate uneori chiar mai bune, dacă ne amintim de vechea „gardă" de sabie a echipei maghiare — în rîndul căreia se găseau Kovacs, Gerevics, Karpați, sau de excelentele floretiste sovietice Galina Gorohova sau Elena Novikova-Belova.

Olga Szabo și Jerzy Pawlowski se găsesc prezenți pe firmamentul marilor valori ale scrimei mondiale postbelice, prin îmbinarea rezultatelor cu longevitatea competițională de performanță. Computerul „Golym" încărcat cu tot ce s-a întîmplat în sportul mondial de-a lungul anilor, i-a situat după cea de a XX-a ediție a J.O. de la München, în fruntea plutonului scrimerilor.

Debutanți la J.O. din 1956 de la Melbourne, chiar cu cîte o medalie (Olga Szabo — argint în proba individuală, J. Pawlowski — bronz în cea pe echipe), cei doi s-au găsit mereu prezenți pe planșele instalate în toate colțurile lumii și nu de puține ori pe podiumul învingătorilor.

La München, deci la cea de a cincea lor participare la J.O., Olga Szabo a cucerit medalia de bronz cu echipa, iar Pawlowski, ratînd de puțin calificarea în finală în proba individuală, a obținut cu echipa de abia un loc V.

Odată cu încheierea întrecerilor de la München, se părea că va cădea cortina și peste activitatea celor doi scrimeri, cu toate că evoluțiile lor în Bayernhalle încîntaseră — ca întotdeauna — pe toți cei prezenți.

Telex-urile au adus, în urmă cu cîteva zile, o știre care pentru mulți a trecut poate neobservată: **„In turneul internațional de la Varșovia, proba de sabie a fost cîștigată de J. Pawlowski, care a întrecut în finală pe...".**

Iată deci că „papa", cum îi spunem cu toții, sau „diamantul sabiei" cum l-au denumit organizatorii „Trofeului Martini", continuă cursa.

Va fi o cursă solitară?

Dacă pașii vă poartă spre sala Floreasca II din Capitală, veți vedea că nu. Aici, Olga Szabo, deși neinclusă în lotul reprezentativ, se pregătește să continue „duelul" și să dea o... ripostă.

Deci duelul continuă, un duel ce de fapt mi se pare a fi mai mult un dialog al performanțelor.

Prezența și în acest an (poate și în următorii) pe planșe a Olgăi Szabo și a lui Jerzy Pawlowski, este pe lîngă o dovadă a dragostei pentru sport și o pledoarie și o invitație către cei tineri, pentru a înțelege rolul tehnicii și gîndirii în scrimă care odată cu anii, nu numai că nu scade (așa cum fac elanul și voința izolate) ci și crește.

OCTAVIAN VINTILĂ

Pensionarul *Silviu Andru*, din Dej, are 69 de ani — putem spune 70, că n-a rămas decît un... pas pînă la această vîrstă — și totuși nu se hotărăște să stea la gura sobei și să le spună povești nepoților. Cei din Dej îl pot vedea și acum, în fiecare zi, în curtea locuinței lui, făcînd gimnastică sau „lucrînd" cu mici greutăți. Principalul lui loc de întîlnire cu copiii, acum, iarna, este patinoarul.

„Nea Silviu" a fost un pătimaș practicant al sportului. Dintre „isprăvile" lui din tinerețe, cea mai interesantă, desigur este efectuarea „primului ocol al României", pe bicicletă, între 7 și 29 iulie 1926, cu trei zile de odihnă. Iată o imagine care îi amintește această performanță sportivă. Ciclistul din dreapta: Silviu Andru.

BRAZILIENI, BRAZILIENI, DAR NICI CHIAR AȘA...

Totul a început de la faptul că A.C.B. Natal, club brazilian cu echipă de fotbal în prima divizie, n-a recunoscut justețea suspendării pe care Confederația Sporturilor a dictat-o împotriva jucătorilor săi Rildo și Nilson. În meciul următor, contra lui Botafogo, cei doi „suspendați" au evoluat normal, timp de 90 de minute, arbitrul întîlnirii fiind amenințat cu pistolul să se facă că... nu știe de decizia forului federal.

A doua zi, Confederația a stabilit scoaterea echipei din campionat pe o durată de doi ani, dar nici această hotărîre n-a avut darul să-i sperie pe cei de la Natal: „Noi vom continua să ne jucăm meciurile, amical și la alte date. Ba mai mult, vom întocmi un clasament după ele, adevăratul clasament".

Brazilieni, brazilieni, dar nici chiar așa...

SPORTIVII POT MÎNCA MAI PE GUSTUL LOR?

DA, DAR ÎN CANTITĂȚI REZONABILE

Este posibil să intervină mutații în modul de alimentare a sportivilor? Așa ar lăsa să se întrevadă o recentă „masă rotundă" organizată la Florența și avînd tema „Dieta sportivilor".

Primul care și-a expus punctul de vedere a fost medicul principal al Federației italiene de fotbal, dr. O. Fini. Acesta a combătut vehement practica actuală de a da, uneori cu totul, la o parte obișnuința individuală a sportivului în materie de alimentație atunci cînd el urmează să susțină un meci sau un concurs. Dr. Fini și-a bazat pledoaria pe faptul că transformările calorice utile în timpul competiției nu privesc alimentele consumate cu cîteva ore înainte de competiție ci pe cele mîncate pînă în ajun.

Prof. doc. Vecchiet s-a referit, cu precădere, la echilibrul ce trebuie să existe între substanțele nutritive esențiale. La un total de 4 000—4 500 calorii pe zi, un sportiv de performanță trebuie să aibă asigurate amîndouă în proporție de 50%, proteine între 25—30% și lipide între 20—25%. În ceea ce privește cantitatea de calorii, prof. Vecchiet recomandă controlul regulat al greutății corporale, orice creștere a acesteia fiind un indiciu sigur că sportivul mănîncă mai mult decît consumă.

Alți participanți ca prof. Ciuti, Nistri, Anselmi au susținut că dieteticienii trebuie să țină seama de obișnuința sportivilor. F. Valcareggi cunoscutul antrenor al „squadrei azzurra" prezent la „masa rotundă", a afirmat că el ca și alți fotbaliști din generația sa mîncau în asemenea împrejurări nu numai muschi la grătar cu orez fiert ci și fripturi la tavă sau mezeluri. Tot Valcarreggi a susținut ca fotbaliștii care efectuează atît de des deplasări în alte țări să fie însoțiți, pe cît posibil, de bucătari pentru că o alimentație „ca acasă" i-ar scuti pe respectivii sportivi de încă un efort de acomodare, pe lîngă cele cerute de condițiile climaterice, fus orar, ambianță generală.

CINE ȘTIE... RĂSPUNDE

Cunoașteți regulamentul de fotbal? Întrebarea este, poate, inutilă, căci nu există un singur iubitor al fotbalului care să nu pretindă că el cunoaște la perfecție regulamentul, chiar dacă nu l-a... citit niciodată.

Să facem, totuși, un mic test, punîndu-vă în fața a trei probleme:

1. Penalty. Un jucător din echipa în favoarea căreia s-a acordat lovitura de pedeapsă, pătrunde în careu înainte ca lovitura să fie executată. Coechipierul său, aflat la balon, la punctul de la 11 metri, trage, dar portarul respinge mingea în corner. Ce decizie trebuie să dea arbitrul, într-o asemenea situație?

(Va dicta repetarea loviturii de la 11 metri)

2. Aceeași fază, cu diferența că cel care a pătruns în careu este un jucător al echipei în apărare. Ce decizie va da conducătorul jocului?

(Va dicta repetarea loviturii de la 11 metri)

3. Repunerea mingii în joc, de la poartă. Portarul degajează, mingea face 2-3 metri, iar în timpul acesta un apărător lovește cu pumnul un adversar. Arbitrul fluieră și îl elimină pe vinovat. Ce va dicta el apoi?

(Repetarea loviturii, întrucît mingea nu era în joc în acel moment, ea nedepășind încă careul de 16 metri)

PICĂTURI

Se descurcă admirabil în fața porții. Face ce face și intră fără să-l observe nimeni.

★

Cele două cartonașe — galben și roșu — dau reacții inverse. Cînd unui jucător i se arată cartonașul galben se înroșește știind că la următorul va fi dat afară de pe teren, iar cînd i se arată cel roșu se îngălbenește gîndindu-se că va fi suspendat pe una sau mai multe etape.

★

După ce a cîștigat într-o manieră de mare campion cursa, alergătorul a făcut un tur de onoare. Apoi a nechezat falnic.

Dumitru NEGREA

stați că...

...în S.U.A. baschetul continuă să fie unul dintre cele mai populare sporturi? În 1971, la cele 87 de jocuri de campionat ale echipelor profesioniste au fost prezenți nu mai puțin de 6 milioane de persoane (în medie, aproape 70 000 de spectatori la un meci).

...Luptătorul maghiar, Janos Varga, fost multiplu campion olimpic și mondial, este și un iscusit vînător? Printre trofeele lui vînătorești, cucerite doar în ultimii trei ani, se numără 2 cerbi, 3 mistreți, 15 căprioare, 7 lupi etc.

...Federația de fotbal din Paraguay a depus candidatura la F.I.F.A. pentru organizarea campionatului mondial în... 1994?

...Renumitul șahist iugoslav, Svetoslav Gligorici, de 11 ori campion național, a împlinit 50 de ani? Gligorici a obținut titlul de maestru în 1939, la vîrsta de 16 ani, iar pe cel de maestru internațional cu 12 ani mai tîrziu, din cauza războiului (în timpul ocupației fasciste, Gligorici a luptat în brigada a V-a de partizani din Muntenegru). La cei 50 de ani ai săi, Gligorici este un adevărat polisportiv: joacă foarte bine tenis, înoată, face ascensiuni în munți și canotaj de agrement.

— *Vindeți Pepsi-Cola caldă?!*
— *N-avem gheață.*

Desen de Fred GHENADESCU

RĂSPUNDE Ion Poștașu

IULIAN DALIDIS, BUCUREȘTI. Prietenul dv. este în situația în care l-a adus Foreman pe Frazier: K.O.! Universitatea (Știința) Craiova a promovat în divizia A, în 1964, în ultima etapă (pe potou, cum, s-ar spune în termeni hipici), întrecînd pe Metalul Tîrgoviște și pe Poiana Cîmpina, care aveau două și, respectiv, un punct avans. Dar, ambele au fost învinse în ultima etapă (Metalul, în meci direct cu Știința Craiova). Mi-am făcut un dușman din prietenul dv.!

RAFAEL OPRIȘIU, TIMIȘOARA. Disputa familială! Dv. spuneți că cei 16 fotbaliști cărora li s-au ridicat statui în Mexic au fost considerați cei mai buni jucători ai C.M., iar tatăl dv. susține că statuile reprezintă pe cei mai... frumoși fotbaliști ai celor 16 echipe participante la turneul final. Evident, s-a ținut seama de primul criteriu. Altfel, e lesne de închipuit, Pele n-ar fi avut nici cea mai mică șansă!

ION TAPELEA, BUCUREȘTI. „Vă cerem ajutor, în numele dreptății și adevărului!". Sînt de-a dreptul emoționat. Habar n-aveam pînă acum că rubrica mea reprezintă ultima speranță a microbiștilor! În problema ridicată, a sancționării unor fotbaliști care s-au făcut vinovați de repetate acte de indisciplină, desigur, ar trebui să se manifeste și mai multă fermitate, dar, de la vorbe (chiar... ultimatumuri!) la fapte este, uneori, o cale lungă, presărată cu sentimentalisme, cu îngăduințe etc., etc.

OVIDIU CRISTEA, BACĂU. Știu vecinii că țineți cu U.T.A.? Dar, să ascultăm urarea pe care o faceți echipei arădene:

Pentru retur, atît vă spun:
Succes la bombele lui Kun.
S-aveți victorii cu șiragu',
Să-și rupă „pana" Fănuș Neagu.

Pana lui Fănuș nu se rupe atît de ușor. Mi-e teamă să nu se rupă... șiragu'!

ION PAHONȚU, TISMANA. Iosif Varga, fostul jucător al lui Dinamo București, a abandonat fotbalul. Nu-l căutați, deci, în formația lui C.S.M. Reșița. Veți întîlni, în rîndurile ei, un alt Varga, mai tînăr.

NICOLAE BARAITARU, CONSTANȚA. Este așa cum spuneți dv.: înainte de a veni la F.C. Argeș. Trei a jucat la Metalul București. Și la alte meciuri răspundeți, la școală, tot atît de bine ca la fotbal? M-ar bucura să fie așa!

ZAHARIA ANGHEL, PITEȘTI. 1. Încă n-a fost stabilită data tragerii la sorți a meciurilor din cadrul optimilor de finală ale Cupei României. 2. **„Dacă primăvara va veni mai devreme (așa cum se anunță) și terenurile vor fi apte de joc, nu s-ar putea juca campionatul sau cupa, începînd de la 4 martie?".** În această perioadă, vremea este foarte schimbătoare, așa că nu se poate conta nici pe 11 și nici pe 4 martie. Uitîndu-se pe fereastră, unii ar putea întreba de ce nu începe fotbalul, acum, în februarie? Măcar de-am avea în martie o astfel de vreme!

FLORIN ILIESCU, TG. NEAMȚ. 1. Cele mai bune performanțe ale echipei naționale de volei? Locul 1 la campionatele europene din 1963 și locul II la campionatele mondiale din 1956 și 1966. 2. C.C.A. (Steaua) a avut mai multe „echipe de aur", în perioada anilor 1950—1956. Una dintre ele, ar fi aceasta: Voinescu (Toma) — Zavoda II, Apolzan, Victor Dumitrescu — Onisie, Bone — Cacoveanu, Constantin, Alexandrescu, Zavoda I, Tătaru. Aur 14 carate. Daca nu 16!

MARCEL BOIAN, BUCUREȘTI. Floyd Patterson a devenit campion mondial de box la toate categoriile, la vîrsta de 21 de ani.

TRAIAN GARDUȘ, PITEȘTI. Am reținut două din epitafurile trimise:

Unui atacant central

Curată viață de martir;
— Așa îi fuse soarta —
El ar pleca din cimitir,
Dar nu găsește... poarta!

Unui fotbalist „volajor"

În această groapă mică,
Zace trist amicul Țică.
Știu acuma și misterul:
Nu i se mai dă... transferul!

Ilustrații: N. CLAUDIU

GOLUL NU VINE SINGUR...

• Eugen Iordache, „tunarul" de acum două decenii, a avut curajul să tragă la poartă din orice poziție • Cum s-a „născut" Mulțescu? • Reîntîlnire cu o veche dragoste: Progresul

Fotbaliștii „Progresului" s-au zbenguit o vreme sub rafalele dușului și au plecat să ia masa... Acum, n-au mai rămas în vestiarul stadionului decît antrenorul Eugen Iordache și „nea Marin" Tudorache, cred eu, cel mai vechi secretar de secție fotbal din țara noastră. („Nea Marin" deține acest post din 1939!). Îi las cîteva minute pe cei doi „piloți" ai navei Progresului — aflată în derivă pe apele agitate ale Diviziei „B" să-și pună la punct planurile pentru a doua zi, apoi mă retrag cu „Genu" în micul său birou, ca să stăm de vorbă mai pe-ndelete...

— *Biografia mea fotbalistică nu-i prea greu de reconstituit*, ne spune Eugen Iordache. *Am debutat la o echipă de cartier, Gloria, unde m-au adus Flamaropol și Gică Popescu. Jucam și la juniori și la „a-ntîia", după cum era nevoie. Mai tîrziu, Gică Andrei m-a invitat pe „Venus", la un antrenament al Juventusului. Rezultatul? M-au luat „roș albaștrii"; dar prima echipă n-am „prins-o" decît prin 1943. Jucam acum sub bagheta lui Emerich Vogl, alături de Ilie Oană, Vasile Naciu, Mișu Flamaropol, Gică Bărbulescu... Am stat aproape zece ani la „roș albaștri". Apoi am trecut la Rapid, în linia de atac cu: Bazil Marian, Ștefan Filotte, N. Roman și Andrei Rădulescu. După un an, figuram în „atacul" Progresului, împreună cu Ozon, Smarandache și ceilalți. Apoi, am fost împrumutat pentru un „retur" la I.C.O. Oradea și am sfîrșit fotbalul tot la echipa din str. dr. Staicovici!*

— Ai fost considerat un jucător cu „șut trăznet"...

— *E adevărat, dar să știi această caracterizare nu mi-a căzut din cer. Munceam al naibii la antrenamente și chiar acasă, prin curte, ca să ghicesc cel mai bun unghi de lovire a balonului. Și mai era ceva. Aveam totdeauna CURAJUL să trag la poartă din orice poziție.*

— De cîte ori ai îmbrăcat tricoul național?

— *De 12 ori.*

— Care crezi c-a fost cea mai frumoasă partidă a dumitale?

— *La Olimpiada de la Helsinki, cînd am fost întrecuți la limită de marea echipă a Ungariei. Din pasa mea a marcat Suru golul nostru. Dar atunci toți ai noștri au jucat excepțional...*

— A venit o zi cînd jucătorul Iordache a schimbat ștafeta cu antrenorul Iordache.

— *Ziua aceea — căci trebuie să soseacă o astfel de zi în viața oricărui fotbalist — a fost în toamna anului 1957, cînd am trecut la Centrul de copii al „Progresului"! Apoi am fost chemat la prima echipă a „bancarilor" alături de Augustin Botescu și Cornel Drăgușin. Am trecut de aici la echipa Viitorul unde mă ocupam de juniori, la Metalul și Flacăra și am revenit la Progresul, ajutîndu-l pe Titus Ozon. Au urmat alte „stagii" la C.F.R. Cluj, la Jiul Petroșani, iar acum, iată-mă din nou aci, ...acasă!*

— Ce satisfacții ți-a adus pînă acum meseria de antrenor?

— *În primul rînd, Mulțescu. L-am luat de la Steaua unde lîncezea pe tușă și l-am titularizat la Jiul, de la bun început. Asta i-a dat mare încredere și sper că nu mă va dezamăgi în anii care vor urma. Aș mai putea vorbi și despre un alt jucător, dar o fac cu un pic de mîhnire... Eu i-am pus primele ghete de fotbal lui Dudu Georgescu, cînd era încă copil, la „Progresul". Acum a uitat ce datorează clubului și a fugit la Reșița, tocmai cînd e mai greu!*

— Lucrezi acum cu o echipă foarte tînără, după cîte știu...

— *Este foarte adevărat, dar sper să obțin, cu timpul firește, rezultate tot mai bune cu acest nucleu de fotbaliști, dintre care aș vrea să remarc pe Bora, un „produs" al Centrului nostru, și dintre vîrstnici pe Viorel Popescu, care la cei 31 de ani ai săi, luptă cu dăruire și prospețime, exemplare...*

— Știu că în familia Iordache mai există un fotbalist...

— *Da,* surîde antrenorul Progresului, *e vorba de Gabriel. E student în anul doi la Academia de Științe Economice și a venit la „Sportul studențesc", după o perioadă în care a jucat la „Universitatea Cluj"*

— Crezi că... va păși pe urmele tatălui său?

— *Depinde de dragostea lui pentru fotbal. Restul se învață pe teren.*

— Ce-ți dorești pentru viitor?

— *Să ajut Progresul să ajungă acolo unde a mai jucat... Va fi greu, o știu. Am simțit asta de la bun început cînd lotul pe care-l preluasem s-a făcut fărîme în cîteva zile. Nu uita c-au plecat Kassai Beldeanu, Dumitriu IV, Grama, Manta și alții. Dar, încet, încet, am izbutit să pun bazele altei echipe... Cu băieții aceștia și cu speranțe nestrămutate, continuăm drumul...*

George MIHALACHE